

▲ Franca van de Kerkhof, hier op de Natuurbegrafplaats in Vlierden, vindt dat mensen echt moeten kunnen kiezen welk afscheid ze willen. © Sem Wijnhoven/DCI Media

Voor uitvaartverzorgster Franca van de Kerkhof is niks te gek. ‘Mensen hoeven nooit te denken: als ik dát had geweten...’

LIESHOUT - Franca van de Kerkhof heeft haar naam mee. Ze is uitvaartverzorgster, maar wel een van de nieuwe stempel. Een echte uitvaartvernieuwer. ‘Alles kan. Dát is mijn kracht.’

Tineke Mols 30-01-21, 21:13 Laatste update: 22:59

11

Ze blijft altijd rustig, zegt ze van haar zelf, ze vindt niks rond een afscheid gek en voelt nooit weerstand. „Ik sta er altijd heel vrij in. Daarom is het zo belangrijk dat mensen weten wat er allemaal kan zodat ze écht kunnen kiezen. Dan hoeven ze nooit achteraf te denken ‘als ik had geweten dat dit óók had gekund...’ “

Sinds 2004 pioniert Franca van de Kerkhof (56) vanuit Lieshout in de regio en daarbuiten. „Wat wij met het netwerk uitvaartvernieuwers al vroeg deden, werd natuurlijk door de jaren heen opgepakt door andere uitvaartbedrijven. Het verschil zit in het aanbod. Ben je bereid dingen aan te bieden die buiten jouw comfortzone vallen,” vertelt de geboren Beek en Donkse.

Ook was er eens een oud geel lelijk eendje waar de kist een halve meter uitstak. De familie wilde het graag zo en het is toegestaan. Ik oordeel dan niet. Ik wil mensen zichzelf laten zijn

- Franca van de Kerkhof, Uitvaartverzorgster

Een lijkwade in plaats van een kist is al niet meer bijzonder. „De wet verplicht alleen dát de overledene is bedekt. Dat kan dus ook met een dierbaar dekbedovertrek. Of een lap stof. Laatst ben ik met familie naar stoffenzaak De Greef in Stiphout geweest voor een grote lap. Die heb ik zelf aan elkaar genaaid tot lijkwade.”

Afscheid in de bossen

Worden uitvaarten tegenwoordig al gehouden in cafés of theaterzalen, zij gaat nog een stap verder. „Laatst had ik een familie met weinig budget. Toen hebben we het afscheid in de bossen gehouden. Heel mooi. Een andere man zocht naar een intieme plek voor de ceremonie van zijn vrouw. Ik keek naar buiten en zei: 'Waarom niet in je eigen tuin? De energie hangt hier goed'. Een naturist wilde graag zonder kleding in de kist. Prima. Het kan allemaal.”

Van de Kerkhof heeft [sinds tien jaar een opbaarhuisje](#), een snel op te bouwen houten 'tuinhuisje' dat mooi ingericht kan worden voor de overledene. Opbaren hoeft dan niet in de huiskamer en iedereen kan afscheid komen nemen. Ze is nog steeds de enige omdat andere uitvaartverzorgers er niet in geloven. „Maar er is wel degelijk belangstelling voor. Laatst heeft het nog in Groningen gestaan.”

Tekst loopt door onder de foto

Een kist vervoeren hoeft helemaal niet in een zwarte rouwauto. „Zes broers zagen de blauw met oranje Volvo-opknapper van hun broer op de oprit staan... Na wat getwijfel heeft die zoon daarmee zijn overleden moeder uit het ziekenhuis gehaald. Dat was zo mooi dat alle zonen uiteindelijk akkoord gingen om de auto ook voor de uitvaart te gebruiken.”

„Ook was er eens een oud geel lelijk eendje waar de kist een halve meter uitstak. De familie wilde het graag zo en het is toegestaan. Ik oordeel dan niet. Ik wil mensen zichzelf laten zijn!”

Samen de laatste reis maken

Een uitvaartbus met zowel familie als de kist, ziet ze ook steeds populairder worden. „Samen met de overledene, broers, zussen en familie de laatste reis maken. Dat is toch mooi!” Ook had ze eens een uitvaart met een ‘New Orleans-orkest’ erbij. Het speelde ingetogen tot de kist op de rustplaats stond. Toen werd de toon vrolijk.

„Iemand van de familie wilde eens een cd van trompettist Eric Vloeimans draaien. ‘Waarom niet live?’ stelde ik voor. Ik heb Vloeimans uitgenodigd en die heeft gespeeld. De familie én Vloeimans, iedereen vond het prachtig.” Of die keer dat ze samen met een familie anderhalve dag op stap is geweest voor de perfecte locatie voor de uitvaart van hun beider ouders. „Vader had bij Philips gewerkt en uiteindelijk kwamen we uit in het midden van de koepel van het Evoluon.”

Ik zoek altijd de lijntjes op maar ik ga ik nooit over de grenzen van de pastoor.

- Franca van de Kerkhof

De katholieke kerk heeft nog wel eens beperkingen bij een uitvaart, bijvoorbeeld bij muziekkeuze. „Ik zoek altijd de lijntjes op maar ik ga nooit over de grenzen van de pastoor. Wel vraag ik in zo'n geval aan de familie of ze dan niet liever een andere locatie kiezen.”

Ook vraagt ze bij een crematie soms of de familie bij de invoer in de ovenruimte wil zijn. Het crematorium vond dat maar niks want dat was hùn werkplek. „Ik heb heel wat commentaar over me heen gehad en ze noemden me altijd *Franca met haar getrubbel*. Uiteindelijk zijn ze gezwich omdat ze zagen dat ik het wilde in het belang van de familie.”

▲ Franca van de Kerkhof: 'Ik sta er altijd heel vrij in.' © Sem Wijnhoven/DCI Media

„Tijdens corona had ik voor een jonge overledene in twee dagen negen ceremonies van een uur. De vader zei daarna ‘Franca dit zou je altijd zo moeten doen. Wat was dit bijzonder.’”

Ze is voorstander van een natuurbegraafplaats. Geen zerk, geen grafrechten, geen onderhoud en eeuwige grafrust. En de as? Uitstrooien in Ierland, De Dommel of het strand? „Dat mag dus echt overal, mits je toestemming hebt van de grondeigenaar.”